

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20.000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Ἐκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Σ. Βουτυρά, Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίον καὶ Γ. Μ. Δαυιδέγγη, διευθύνοντες.

ΕΣΧΑΤΗ ΑΣΕΒΕΙΑ

Ὅτι οὐδεὶς λαὸς ἐν τῷ κόσμῳ ἐλάτρευσε τὴν πατρίδα του ὅσον οἱ Ἕλληνες, ἀποδεικνύεται διὰ τῆς ἀπειρίας ἐκείνης τῶν θυσιῶν, ἃς ἐτέλεσαν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς ἐν τῇ μακρᾷ σειρᾷ τῶν αἰώνων, καὶ οὐς ἄλλοι πάλληλοι ἐπιδρομεῖς ἤλθον νικηταὶ καὶ ἀπῆλθον ἡττημένοι.

Τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς φιλοπατρίας οὐ μόνον οὐδέποτε ἐσβέσθη ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ψυχῇ, ἀλλὰ καὶ ἐπετέλεσε θαύματα, ἐν τῇ ὑπολοίπῳ οἰκουμένη μεταδοθὲν, φωτίσαν τοὺς ἐν τῷ σκότει, ἀναγνῶντες λαοὺς νεκρωθέντας. Καὶ ὅμως εὐρισκόμεθα σήμερον εἰς τὴν θλιβεράν ἀνάγκην ὅχι μόνον νὰ δινεσθῶμεν παρὰ τῶν λαῶν τούτων τὰ δοθέντα εἰς αὐτοὺς φῶτα, ἀλλὰ καὶ νὰ παραδειγματισθῶμεν ἐκ τῆς εὐλαθείας, μεθ' ἧς οὗτοι ἀσχοῦσι τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην.

Οἱ ἐν διασπορᾷ Ἕλληνες, οἱ μελετῶντες τὰ ἥθη καὶ τὰ αἰσθημὰτα τῶν διαφόρων τῆς γῆς λαῶν, ἃς μαρτυρήσωσι πρῶτον ἂν ἀνήντησαν ἀλλαχοῦ τὸ ὑπὲρ πατρίδος αἶσθημα, ὅπερ θερμαίνει τὰς καρδίας αὐτῶν. Ὅς ὁμολογήσωσιν ὅμως ἐπίσης ἂν εἶδον ἄλλων φυλῶν ἀνθρώπων ἢ ἄλλων πατρίδων τέκνα ἐκπρᾶζόμενα, καθ' ὃν τρόπον ἡμεῖς περὶ τῆς ἡμετέρας πατρίδος.

Διὰ τοῦ χυδαίου τύπου «ρωμαϊκοῦ, ρωμηοῦ, ρωμηοσύνης» ἐκφράζοντες τὴν ἔννοιαν οὐχὶ ἐχθρικοῦ τινος περιφρονημένου γένους, ἀλλ' ὀνομάζοντες ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ τὴν ἡμετέραν πατρίδα, ἐπιστρέφοντες συχνότατα ἐπ' αὐτῆς πᾶσαν ὕβριν καὶ πᾶσαν λοιδορίαν, ὥς νὰ μὴ εἴμεθα οἱ ἴδιοι, οἵτινες διὰ τοῦ γρόνθου θὰ ἐφιμόνῳμεν τὸ στόμα τοῦ ξένου, ὅστις θὰ ἐτόλμα τυχὸν ὅχι νὰ εἴπῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ διαλογισθῇ παρομοίας ἐκφράσεις.

Πόθεν ἄρα γε νὰ προήλθεν ἡ βέβηλος αὕτη καὶ ἀσεβὴς καὶ βδελυρὰ συνήθεια; Τινὲς τὴν ἀπέδωκαν εἰς τὸ μέγεθος ἀκριδῶς τῆς ἑλληνικῆς φιλοπατρίας, ἥτις ποθοῦσα τὰ ἀγαθὰ πάντοτε διὰ τὴν πατρίδα, μὴ ἀνεχομένη δὲ τὰ ἐναντία, ἐξάπτεται καὶ διὰ τὸ ἐλάχιστον τούτων καὶ ἐκρήγνυται εἰς παραφορὰν τοιοῦτον ἐπιφέρουσαν ἀποτέλεσμα. Ἡ ἐρμηνεία αὕτη θὰ ἐδικαιολόγει ἴσως τὴν αὐστηρότητα μητρὸς πρὸς τέκνα. Τέκνων ὅμως, ὅσον φιλοστόργων, ἐκφράτεις πρὸς μητέρα οὕτω σεπτὴν, ὅχι μόνον δι' οὐδεμιᾶς δικαιολογίας δύνανται νὰ συγχωρηθῶσιν ἀλλ' ἀποβαίνουν ἀγύγνωστον ἔγκλημα καὶ ἐσχάτη ἀσεβεία καὶ βλασφημία, ἥτις δέον νὰ ἐκρίζωθῇ τέλος πάντων, ἔστω καὶ μετὰ τῆς ἐκφερούσης αὐτὰς γλώσσης.

Ἀπὸ τοὺς διδασκάλους τοῦ ἐνεστώτος ἃς ἐλπίζομεν, ὅτι δὲν θὰ στιγματίζεται μετὰ τὴν κηλίδα ταύτην ἡ μέλουσα ἑλληνικὴ γενεά.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ ἐννάτη

(Λουκ. ιβ' 6—21).

Κείμενον

Ἐἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ἀνθρώπου τινὸς πλουσίου¹ εὐφρόνησεν ἡ χώρα· καὶ διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ λέγων· Τί ποιήσω, ὅτι οὐκ ἔχω ποῦ συνάξω τοὺς καρπούς μου; Καὶ εἶπε· Τοῦτο ποιήσω· καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας καὶ μείζονας οἱ κοδομήσω· καὶ συνάξω ἐκεῖ πάντα τὰ γεννήματά μου, καὶ τὰ ἀγαθὰ μου καὶ ἐρῶ τῇ ψυχῇ μου· Ψυχὴ ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα²· εἰς ἔτη πολλὰ, ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ θεός· Ἄφρον ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ, ἃ δὲ ἠτοίμασας, τί νῦν ἔσται; Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ³ καὶ μὴ εἰς θεὸν πλουτῶν⁴. Ταῦτα λέγων ἐφώνει ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν ἀκουέτω.

Σημειώσεις.

1) Εὐφρόνησεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰ. Χριστὸς ἐν τῇ παραβολῇ ταύτῃ λαμβάνει τὸν πλούσιον καθ' ἣν ἐποχὴν τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ ἔχουσι αὐξηθῆναι ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ὀφείλει νὰ λάβῃ ἔκτακτα μέτρα περὶ αὐτῶν. 2) Κεῖμεν α—ἐν ταῖς ἀποθήκαις καὶ δυνάμεναι νὰ διαρκέσωσιν εἰς ἔτη πολλὰ. 3) Ὁ θησαυρίζων ἐαυτῷ—ὁ συνάγων θησαυροὺς διὰ νὰ εὐχαριστῇ μόνον τὸν ἑαυτοῦ (τοῦ4) Καὶ μὴ εἰς θεὸν πλουτῶν—καὶ μὴ συνάγων καὶ θησαυρίζων πλοῦτη ἵνα μεταχειρίζεται ταῦτα ὅπως ὁ θεὸς θέλει ἥτοι εἰς βοήθειαν τῶν ἐχόντων ἀνάγκας.—

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΑΙΣΘΗΣΕΩΝ

Σκοπὸν τοῦ βίου αὐτοῦ ὁ σημερινὸς πλούσιος τοῦ Εὐαγγελίου καθορίζει τὴν ὀκνηρίαν, τὴν φαγοποσίαν, τὰς ἡδονάς.— Χάριν τούτων συνάγει θησαυροὺς, κρημνίζει καὶ ἀνοικοδομεῖ εὐρυτάτας τὰς ἀποθήκας καὶ λησμονεῖ θεόν, καὶ φαντάζεται ἑαυτὸν αἰώνιον, καὶ ἀποβάλλει ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ιδέαν τοῦ θανάτου. Καὶ ἀρχεται ἀπολαμβάνων τὰ ἀγαθὰ τοῦ καὶ πραγματοποιῶν τὸν σκοπὸν τοῦ βίου του. Ἐφαγεν, ἔπιεν καὶ ἐκοιμήθη καὶ ἰδοὺ ὁ θεὸς ἐμφανίζεται πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἀναπτύσσει πρὸ αὐτοῦ τὰ φοβεράν μέλλον. Ἐθνησαύρισε ἄφρον, ἀλλὰ τὸ ἄθλιον ἐγὼ σοῦ δὲν ἐξῆλθε τῆς ψυχῆς σου. Ἡ ἀγάπη σου περιωρίσθη ἐκεῖ μόνον. Τέκνον οὐδὲν σοι προσεγένετο, φίλος οὐδεὶς σοι ὑπάρχει· ψυχὴ οὐδεμία εὐεργετηθεῖσα ὑπὸ σοῦ. Καὶ ἰδοὺ ταύτη τῇ νυκτὶ ὅτε καθώρισας καὶ ἐξησφάλισας εἰς ἑαυτὸν ἐπὶ ἔτη πολλὰ τὴν ἀπόλαυσιν καὶ τὴν ἡδονὴν ἰδοὺ ἀποθνήσκεις. Ποῖος θὰ εἶναι λοιπὸν ὁ κληρονόμος τῶν τούτων σου ἀγαθῶν; Καὶ ἐκφέρεται λοιπὸν ἡ καταδίκη πάντων ἐκείνων, οἵτινες ὡς ὁ πλούσιος τῆς παραβολῆς θησαυρίζουσι πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν ἵνα ἰκανοποιηθῶσι τὰς αἰσθήσεις τῶν, καὶ δυνήθωσι νὰ καταστήσωσι σκοπὸν τοῦ ἐπὶ γῆς βίου αὐτῶν, τὰς ἀπολαύσεις καὶ τὰς ἡδονάς, τῶν ὕλικων αἰσθήσεων τὴν μόνην τροφήν.

Καὶ ἀληθῶς, ἡ λατρεία τῶν αἰσθήσεων δὲν δύναται ν' ἀνυψῶσιν τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν προορισμὸν αὐτοῦ. Ἐν τῇ λατρείᾳ τῶν αἰσθήσεων δὲν δύναται νὰ εὐρεθῇ οὔτε μεγα-

λεϊον, ούτε πρόδος, ἀλλὰ τούαντίον εξευτελισμός και κατάπτωσις.

Τὸ κράτος τῆς λατρείας τῶν αἰσθήσεων ἐν τῷ ἀνθρώπῳ περιλαμβάνει ἐν συνόλῳ τὸ κράτος τῶν αἰσθητικῶν, τῆς φαντασίας, καὶ τῆς καρδίας. Αἱ αἰσθήσεις ἀποτελοῦσι τὴν κυριωτέραν κτῆσιν τῆς λατρείας τούτης. Ἡ φαντασία ἐργάζεται βοηθὸς εἰς τὰς αἰσθήσεις διότι διὰ τῶν εἰκόνων τὰς ὁποίας παράγει γεννᾷ ἡδονὴν, ἀναγεννῶσα τὴν ἐντύπωσιν ἀπολαύσεων αἱ ὁποῖαι ὑλικῶς δὲν εἶναι κατὰ τὴν ὥρην ἐκείνην προσίται εἰς τὸ σῶμα. Αὕτη ἡ καρδία, ὅταν δὲν ἀνυψῶται ὑπὸ τοῦ πνεύματος γίνεται ὄργανον τῶν αἰσθήσεων.

Ὁ νοῦς εἶναι ἀπὸ τῆς λατρείας τούτης, ἡ διάνοια ἔχει ἐξορισθῆ ἐκείθεν, καὶ ἡ θέλησις οὐδὲν ἔχει νὰ πράξῃ. Οὕτω ἡ λατρεία τῶν αἰσθήσεων εἰσέρχεται εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἐνεργεῖ ἐπικράσασιν, σκιρτᾷ, τρέμει, ὑπὸ ἐλπίδος, ρεμβάζει, τρέφεται ὑπὸ εἰκόνων φανταστικῶν, βουκολεῖται ὑπὸ συναισθημάτων ποικίλων, μεθύει ἐκ διαφόρων ἐντυπώσεων. Ἀνοίγει τὴν καρδίαν τῆς εἰς πᾶσαν συμπαθειαν, ἥτις ὑπόσχεται αὐτῇ ἔστω καὶ πρὸς ὥρην τὴν μέσθην τῶν αἰσθήσεων, ἀνοίγει τὰς αἰσθήσεις αὐτῆς εἰς πᾶσαν ἐπαφήν, ἥτις ὑπόσχεται αὐτῇ σωματικὴν τινα ἡδονήν, ἀνοίγει τὴν φαντασίαν τῆς, εἰς πᾶν ὄνειρον ἀπολαυστικόν, τὸ ὁποῖον δεικνύει εἰς αὐτήν, ἡδονὰς καὶ ἀπολαύσεις σαρκίαι, αἰτνὲς δημιουργοῦσιν ἐν τῇ ψυχῇ κόσμον ὅλον φανταστικόν, πλήρη ἡδονῶν ὑλικῶν. Καὶ ἵνα δυνήθῃ νὰ εὕρῃ ἔστω καὶ ἀπαξ τὸν ἡδονικὸν τοῦτον κόσμον, ὁ δοῦλος τῶν αἰσθήσεων ἀνθρώπος, τρέχει ἀπὸ ἑορτῆς εἰς ἑορτὴν ἀπὸ θεάματος εἰς θεάμα, ἀπὸ συμποσίου εἰς συμπόσιον, καὶ ἀπὸ σωματικῆς ἀπολαύσεως, εἰς ἄλλην ὁμοίαν ἀπόλαυσιν. Ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ καταπτώσει ποῦ δύναται νὰ εὐρεθῇ τὸ ἡθικὸν μεγαλεῖον, ἡ σημεῖον καὶ προοδὸς πραγματικῆς;

Ἡ λατρεία τῶν αἰσθήσεων, παράγει ἐν ταῖς γενεαῖς ἐπὶ τῶν ὁποίων κυριαρχεῖ, πρώτιστα πάντων τὴν κατάπτωσιν τῆς διανοίας καὶ τὴν ἀδυναμίαν τῶν ἐνὶ ἐκάστῳ προσόντων εἰς τὸ νὰ ἐπιτελέσωσι μέγα τι. Γενεὰ διατελοῦσα ὑπὸ τὸ κράτος τῆς λατρείας τῶν αἰσθήσεων δύναται νὰ παράγῃ πλῆθος τεχνιτῶν, ποιητῶν, φιλολόγων καὶ σοφῶν, ἀλλὰ κατὰ κανόνα γενικὸν ἀδυνατεῖ νὰ παραγάγῃ ἔργα φέροντα τὴν σφραγίδα τῆς ἀθανασίας καὶ αἰωνιότητος.

Δευτέραν πτώσιν ἡ λατρεία τῶν αἰσθήσεων παράγει, τὴν κατάπτωσιν τῶν χαρακτήρων, διότι ἡ λατρεία αὕτη καταργεῖ τὰς αὐτοθυσίας καὶ θανάτου τὴν αὐταπαρνησίαν. Ὁ αἰδηρὸς χαλυβδούται βαπτόμενος ἐν τῷ ὕδατι, καὶ ὁ ἀνθρώπος ἀποβαίνει χαρακτήρ χαλυβδίνος ἐμβαπτόμενος ἐν τῷ ρεύματι τῶν θυσιῶν καὶ τῆς αὐταπαρνησίας. Καὶ ἀληθὲς ἄρνησις τῶν δύο τούτων παραγόντων τοῦ χαρακτήρος εἶναι ἡ ἡδονὴ τῶν αἰσθήσεων.

Παρατηρήσατε τὸν νεανίαν ἐκεῖνον, ὅστις εἶναι προπαντός καλῶς ἀνατετραμμένος, θρησκευτικῶς μάλιστα, ἀλλ' ὁ ὁποῖος ἔχει παραδῶσθαι σῶμα καὶ ψυχὴν, εἰς τὸ ὁλέθριον τοῦτο κράτος, εἰς τὴν λατρείαν τῶν αἰσθήσεων. Τί δύναται νὰ πράξῃ ὁ νεανίας οὗτος; Τεχνίτης ἢ ἐπιστήμων, παράγει ἔργα ἐντελῶς φιλόδοξα· αὐταπαρνησίαν δὲν δύναται νὰ ἔχῃ. Νὰ θυσιάσῃ ὑπὲρ τῶν ἰδεῶν πάσης κοινωνίας; Ἀδύνατον. Ἦρως δὲν δύναται ποτέ ν' ἀναπτυχθῇ, διότι αἱ ἡδοναὶ δὲν ἐπιτρέπουν αὐτῷ θυσίας. Οὐδὲν δύναται νὰ πράξῃ ἵνα προξενήσῃ χαρὰν τῇ μητρί του, οὐδὲν ὑπὲρ τῆς τιμῆς τῆς οἰκογενείας του, οὐδὲν ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ ὀνόματος του. Προσκολλημένος εἰς τὴν λατρείαν καὶ ἱκνοποίησην τῶν αἰσθήσεων του, ἐπιδιώκει τὰς ἡδονὰς, κατέρχεται ὅλον ἐν εἰς τὰ κοινωνικὰ βάζη, καὶ ἐκεῖ εἰς τὰ σκότῃ, τὰ ὁποῖα παράγουν αἱ σωματικαὶ ἀπολαύσεις λησμονεῖ ἐκτελῶς ἐαυτὸν, λησμονεῖ τὴν καταγωγὴν αὐτοῦ, φαντάζεται ἐαυτὸν κτῆνος, καὶ ζῇ καὶ ἀποθνήσκει ὡς κτῆνος πραγμα-

τικόν, ξένος πρὸς τὸν κόσμον, ἀφ' οὗ ἀπεσπάσθη, βιαζόμενος ὑπὸ τῶν αἰσθήσεων, ξένος πρὸς τὸν κόσμον δι' ὃν εἶχεν ὡς ἀνθρώπος προορισθῇ.

Τοιαύτη ἡ πρόδος, ἡν γεννᾷ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τὸ κράτος τῶν αἰσθήσεων καὶ τῆς ἡδονῆς.

Ἀλλ' ἡ πρόδος ἡ πραγματικὴ, ἡ πρόδος, ἡν διέγραψεν ὁ ἡμέτερος Σωτὴρ καὶ Διδάσκαλος, ὁ θεῶν ἄνθρωπος Κύριος ἡμῶν, εἶναι ἡ πρόδος, ἡ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ πολέμου, ὅστις ἐγείρεται μετὰ τὸ ἐν ἡμῖν πνευματικῷ καὶ τοῦ ὑλικῷ κόσμῳ. Κεῖται τὸν πύλεμον τοῦτον δέον νὰ νικήσῃ ἡ ψυχὴ, ὁ πνευματικὸς κόσμος. Κεῖ ὁ κόσμος οὗτος, τὸ πνεῦμα ὅλον τοῦ ἀνθρώπου ἐλεύθερον ἐρίεμενον ἀπὸ τῶν δεσμῶν τῶν ὑλικῶν, δύναται νὰ δράτῃ μεγάλῃ καὶ θαυμαστά. Ἰδετε τοὺς μεγάλους πατρ' ἡμῶν ἀνδρας· οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἦτο ἡ εἰναι ἀνὴρ, δοῦλος τῶν αἰσθήσεων, ἀλλὰ πάντες εἶναι ἀνδρες νικηταὶ τῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν ἀπολαύσεων τῶν ὑλικῶν.

Ἐσμὲν χριστιανοί. Δυστυχεῖς ἡμεῖς ἐν διὰ τῶν χειρῶν ἡμῶν διὰ τῶν ἡδῶν ἡμῶν ἀνυψώσωμεν ἐν ἡμῖν τὸ εἶδωλον τῶν αἰσθήσεων. Ἐσμὲν τέκνα τοῦ ἐν τῇ φάτῃ ἐν Βηθλεὲμ γεννηθέντος θεοῦ, τοῦ θεοῦ τοῦ θανάτου ἐπὶ Γολγοθᾶ. Ἐκεῖ πρὸς τὴν φάτῃν τῆς Βηθλεὲμ σπρόφοντες τὸ βλεμματικόν, καὶ πρὸς τὸ λάβρον τοῦ σταυροῦ προσδεδεμένοι βλίνετε τὸν ἐπὶ γῆς δρόμον τῆς ζωῆς. Μακρὰν ἀφ' ὧν ἡδοναὶ καὶ ἀπολαύσεις ἀνάξιτοι ὑμῶν. Διαγράψατε ἀπὸ τοῦ καθημερινοῦ βίου ὑμῶν διασκεδάσεις, αἰτνὲς ὑδαῖναι τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, γενῶσι τὸν θάνατον· καὶ δὴ τὸν αἰφνίδιον εἰς τὰ ψυχᾶς, καὶ ἀδύνατοι καὶ ἐνισχύοντες τὸ κράτος τοῦτο τῶν αἰσθήσεων, αἰτνὲς ὁδηγοῦσι τὸν ἀνθρώπον εἰς τὴν ἄβυσσον. Μὴ ἐπικρατῆσθε ὡς ὁ πλούσιος τῆς σημερινῆς παραβολῆς ἐπὶ τῶν θησαυρῶν ὑμῶν καὶ ἐπὶ τῶν ὑλικῶν ἀπολαύσεων ὑμῶν, διότι ταῦτα πάντα εἶναι πρόσκαιρα, ὁ δὲ θάνατος ἐπερχόμενος ἀφ' ὧν διακόπτει ἀποτόμως τὰ σχέδια ὑμῶν περὶ τῆς ὑλικῆς εὐμερείας ὑμῶν. Πλουτεῖτε εἰς θεόν. Ὁ θεὸς εἶναι ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν. Συνεχίζετε τὴν ψυχὴν ὑμῶν ν' ἀνεύρισκῃ αὐτὸν ἐν τοῖς πτωχοῖς, ἐν τοῖς ἀνθρώποις οἱ ὁποῖοι χρῆζονται τῆς βοηθείας ὑμῶν. Ἡ ἐκ τῆς εὐεργεσίας ἡδονὴ εἶναι ἡ μόνη, ἥτις ἐξασφαλίζει τὴν πρόσταξιν καὶ τὴν αἰώνιον χαρὰν τῆς ψυχῆς.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΠΑΝΘΕΟΝ

27

ΠΑΝΑΓΗΣ ΚΤΕΝΑΣ

Καὶ κατεσπαρμένους ὁ Παρθένων ὄψωνται ἐν θείᾳ μεγαλειότητι τὸ ἀνάστημά του, καὶ λιβανωτὸν θαυμασμὸν πρὸς αὐτὸν ἔκαιον οἱ λατρεῖοντες τὸ καλόν. Ἀμμήτου σεμνῆς μεγαλοπρεπείας καὶ χάριτος εὐγενοῦς ἔργον, ἵσως ἡ θεία πρόνοια ἐρρίψε κατὰ σοὺ τὰς βόμβας τοῦ καταράτου Μορολίνου διὰ ν' ἀπαλλάξῃ τὴν ὑψηλὴν κορυφὴν σου ἀπὸ τοῦ καλῶντος καὶ κατασχεθῶν αὐτὴν μωαμεθανικὸν σαρκισμόν. Ἐντὸς τοῦ σηκοῦ σου, ὅπου χωροῦνται ἐτελέσθησαν ἑορταί, ὅπου ὁ Ἀριστοφάνης ἐστέρθη μὲν θαλλὸν τῆς ἱερᾶς ἐλπίδας, ὅπου ἐλατρεύθη ἡ ἀειπάθους Μαρίας καὶ αἱ θυγατέρες ἐγένοντο αἱ ἀναίμακτοι εἰς τοῦ κόσμου τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, ἀντὶ τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης τῆς θεοφιλοῦς βαρβάρων φωνῇ ἠκούετο ἀρρυθμῶς καὶ ἀκόσμως εἰς αὐτὴν λατρευτῶν ὁρμητικῶν.

Ἀλλ' ἂν κατὰ τὴν ἔκρηξιν μετὰ τοῦ τροῦλλον κατακρημνίσθῃ ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἡμισέληνος ἡ ἀσχημίζουσα τὸν οὐρανόν, ἐφ' οὗ ἐξωγραφίετο, ἐπὶ τοῦ μεταί, ἐκφύματος αἰσχροῦ ἐπὶ τῆς παγκόλου θύρας τοῦ ναοῦ, σημεῖα τουρκικῆ ἐρυθρᾶ, τὴν χρυσοῦσαν αὐτοῦ θύσαν ἐμίαινε μὲν αἵματος χρώμα καὶ ὑπὸ ἀνέμου τινάσσουμένη δὲν ἐθάρπυνεν αὐτὸν, ἀλλ' ἐρρίπτεται, ἀλλ' ἐδάκρυεν ὡς σκόλλα κακὴ.

Ἀλλ' ἦτο δυνατόν νὰ κυματίζῃ τὸν αἰῶνα χρόνον; Πέραν ἐκεῖ πρὸς δυσμᾶς, ὡς πόντος ἀδαμάντων καὶ σαρφείων, τῆς Σαλαμίνος ἡ ὁμάλας μετὰ κύμα τῆς τοῦ λευκοῦ, ἀμύμονος τὸν ὀρίζοντα ἐπλήρωσεν, καὶ ἡ θάλασσα, γέννημα αὐτῶν, ἀνέσπασεν τὴν σημαίν τῆς ἡμισέληνον μετὰ τοῦ κορυφῆ καὶ μακρὰν ῥάχος βορβοροκόλουτο ἐπὶ αὐτῇ.

Ἡ αὐτὴ ἡλὸς ἡ κυριολογία· αὐτὴ ἐλευθερίας ἀκτίνας προχέει μελίσσας ἐπὶ πᾶσαν τὴν Ἀττικὴν.

Οἱ Ἀθηναῖοι, σώφρονες καὶ τηρήσιμοι, ἀλλὰ καὶ ἀνδρείοι καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς ἀκατάπηκτοι ἀδρῖναι εἰς τὸν κίνδυνον ἔδραμον. Καὶ νικῶσιν ἐν μάχαις, καὶ ἐπὶ τροπαίου αὐτῶν κρεμῶσι τὴν σπάθην τοῦ Ὁμήρου Βουδῶνη, καὶ τὴν Ἀκρόπολιν, οὐδενὸς τῶν ἄλλων ἑλλήνων βοηθούτων, ἐκπορθοῦσιν.

Τὸ ἔργον δὲ τὸ τιμῆν τοῦτο καὶ ἡ καρτερία αὐτῶν καὶ τὸ θάρρος τὸ ἀνεπείλητον εἰς τὰ ἐφόδους κατὰ τῶν ἀπορρήτων τοῦ φρουρίου πυλῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ πολεμικὴ φρόνησις καὶ ἡ ἀπόστολος ἀνδρεία τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν Παταγῆ Κτενᾶ εἰσεργάσασθαι.

Δὲν ἔχει ὁ ἦρως μὴ τὴν ἀσπίδα θύειν τῶν κατεπαλαιῶν τῆς Ροῦμῆς, δὲν φορεῖ τὴν περιβολὴν αὐτῶν τὴν γραφικὴν μὲ τὰ ταπεινά, καὶ τὰ κομψὰ τὰ μαλαματμένα. Ἡ στολὴ ἡ ἐλληνικὴ τῶν Ἀθηναίων κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐπαναστάσεως περιέβαλε τὸ μέτριον μᾶλλον ὅπως ἀνάστημά του καὶ ἔφερεν ὅλματα τὴν σπάθην τὴν δαμισηνὴν καὶ τὰ γυνῶν πιστόλια καὶ τὸ βαρὺ καρποφύλλι του.

Ἐίχε διὰ χαλυβδίνων ἀρμῶν τὰ μέλη αὐτοῦ ἡρμοσμένα τὰ ἔντονα ὁ εἰκοστοεταῖος νεανίας, καὶ ταχὺς ἦτο εἰς τὰς ἐφόδους καὶ εἰς τὰς πολυπότους φρουρὰς καὶ ἀρροπίας ἀκάμματος, καὶ παρὰ πρὸς τοὺς συμπολεμιστάς, καὶ συγγνωμῶν πρὸς τοὺς ἐκ τῆς ἀπειρίας τῆς ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἀνῶτος ἀμαρτάνοντας.

Βραχυλόγος πρὸς τοὺς στρατιώτας αὐτοῦ, πρὸ τῆς ἐφόδου κατὰ τῆς Ἀκροπόλεως, ὁπομνηστικῶν τῆς πρὸς αὐτοὺς ὕβριν τῶν Ὁσμάνιδων, καλοῦντων τοὺς ἑλλήνας σκύλλους, ἐρεθίζων καὶ πυροφύων ἅμα βρωμώσκειν, θὰ τὴν βράλοιμεν ἀσπροπρόσωπον· εἶπεν καὶ ἔλαμψεν ἡ μελαψὴ αὐτοῦ θύσις ἐκ τῆς ὀμῆς φαιδρονιμένη πρὸς τὴν σφοδρὰν καὶ οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ τοῦ χαρᾶς θέλει ἀκτινοβολίαν ἐκτεμελῆναι.

Πρῶτος ὑπὸ τὴν λαίλαπα τῶν σφαιρῶν τῶν τουρκικῶν καὶ τηλεβολῶν τῶν ἐπὶ τοῦ τείχους Μωαμεθανῶν, δευτέρως, μετὰ τὸν ἀρχιερεῖα, ὁ εὐσεβὴς εἰσῆλθεν εἰς τὴν περιβολὴν τῆς ἱερωτάτης Κρανᾶς. Πρῶτος δὲ νὰ κηρύξῃ ποθῶν εἰς τὸν ἐν τῇ πόλει λαόν τὸ εὐάγγελον τῆς ἐκπορθήσεως κήρυγμα, μόνος γεμίζων ἐν τῶν ποδῶν τὴν πόλιν τηλεβολῶν καὶ πυροβολῶν, ἀνηπάγῃ ὑπὸ τῆς ἐκρήξεως τῶν φλογῶν αὐτοῦ καὶ συνετρίβῃ ἐπὶ τῶν μεγάλων πρὸς βορρᾶν βράχων.

Ἀλλ' ἡ ψυχὴ του, ἡ μινυμένη ἀπὸ φιλοπεριεῖας συναισθήματα, ἔτεινε τὰς εὐαίτας πτέρυγας τῆς πρὸς τὸν θεόν, κύριον καὶ σωτῆρα τῆς ἐλευθερίας, χαρμύσωνος, διότι ἐπέζησε νὰ ἴδῃ ἐπὶ τοῦ Παρθενῶτος κυματίζουσαν σημαίν ἐλληνικὴν.

ΠΟΛΙΤΑΙ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ

Ὅταν λέγωμεν πολιτεῖαν ἢ Κράτος, νοοῦμεν σύνδεσμον ἀνθρώπων, ὁ ὁποῖος ἔχει νόμους ἑαυτοῦ καὶ κοινούς δι' ὅλους, καὶ ὅτι οἱ νόμοι οὗτοι περιορίζουν τὴν ἐλευθερίαν ἐκάστου ἐντὸς ὁρίων ὁρισμένων, ἐπιβάλλουν ὑποχρεώσεις κτλ., ὅτι δὲ ταῦτα πάντα εἶναι ἀναγκαῖα, ἵνα δυνήθῃ νὰ συντηρηθῇ ὁ σύνδεσμος οὗτος, ἡ πολιτεία, τὸ Κράτος, καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ οἱ ἄνθρωποι, οἱ πολῖται, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν αὐτήν.

Ὅτι ὁ πολίτης τότε μόνον σφίζεται καὶ εὐμερεῖ, ὅταν σφίζεται καὶ εὐτυχῇ ἡ πολιτεία, τοῦτο τὸ ἐκέρχεται μὲν καὶ ὁ παλαιὸς Περικλῆς, εἰπὼν ὅτι αὐτὸς πολίτης ὁ ὁποῖος ἀτομικῶς ἢ οἰκογενειακῶς εὐτυχεῖ, ἀν τυχὸν καταστραφῇ ἡ πατρίς του, συγκαταστρέφεται καὶ αὐτός, καὶ ἀντιστρόφως· ἀν αὐτὸς μὲν κατ' ἐξουτὸν δυστυχῇ, ὁ δὲ τόπος τοῦ εὐτυχῇ, σφίζεται καὶ αὐτός. Τὸ κηρύττει δὲ καὶ ἡ ἱστορία μεγαλοφώνως, διδάσκονσα ὅτι οὐδεμία οὐδενὸς εὐτυχία ἡμπορεῖ νὰ διασωθῇ, ὅταν ἡ πολιτεία καταλύεται καὶ ἡ πατρίς δουλώνεται. Πλούσιος καὶ ἀρχοντικὸς οἶκος ἦτο ὁ τοῦ Νοταρᾶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅταν οἱ Τούρκοι ἐκυρίευσαν αὐτήν· ἀλλὰ τί ἀπέγινεν, ἡζέυρου ὅσοι ἐμελέτησαν τὴν πόρεσιν ἱστορίας ἐκείνην. Πολυάριθμοι ἀρχοντικαὶ οἰκογένειαι ἀναφέρονται ἐν τῇ Κρητικῇ ἱστορίᾳ τῶν μεσαιωνικῶν χρόνων. Ἀλλὰ σήμερον μὴς μόνος, τῆς τῶν Κελλερῶν σφίζονται ἀπόγονοι καὶ οὗτοι οὐχὶ εἰς τὴν Κρήτην!

Λοιπὸν ὅτι ἡ εὐτυχία τοῦ πολίτου εἶναι στενῶς συνδεμένη μὲ τὴν τῆς πολιτείας, τοῦτο εἶναι φανερόν. Ἀλλὰ τώρα ἐρωτᾶται, τίνα εἶναι τὰ καθήκοντα αὐτοῦ πρὸς τὴν πολιτείαν; Τὰ καθήκοντα ταῦτα ὀρίζουν πανταχοῦ οἱ κοινὸι

νόμοι τῆς πολιτείας, οἱ ὁποῖοι περιορίζουν τὴν ἐλευθερίαν ἐκάστου ἐντὸς ὁρίων καὶ ἐπιβάλλουν ὑποχρεώσεις ἀναλόγους εἰς πάντας. Ἀλλὰ τίνα εἰναιτικὰ ὄντα ταῦτα, δηλ. μέχρι ποίου βαθμοῦ ὀφείλομεν νὰ προσκλινώμεν εἰς τὸν περιορισμὸν τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν; Περὶ τὸ ζήτημα τοῦτο ἡσυχολήθησαν οἱ ἄνθρωποι, ἀφ' ἧς στιγμῆς συνέπηξαν πολιτείας, καὶ ἄλλοι ἄλλως ὥρισαν αὐτά. Καλὸν δὲ εἶναι νὰ ἐξετασθῇ ποία ἦτο ἡ περὶ τοῦτου γνώμη μεγίστων τινῶν πνευμάτων τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ἀρχίζομεν ἀπὸ τοῦ θείου Ὁμήρου.

Ὁ Ὁμήρος εἰς τὴν Ἰλιάδα περιγράφει τὰ δεινὰ τῆς πολυαρχίας καὶ τῆς διχονοίας· διηγεῖται πῶς δύο ἐπίσημοι ἄρχηγοί, ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Ἀχιλλεύς, ἦλθον εἰς ἔριδα πρὸς ἀλλήλους, πῶς ἀπεχώρησαν ἀπὸ τοῦ πολέμου ὁ Ἀχιλλεύς, πῶς κακὰ ἔπαθον τότε οἱ ἄλλοι ὅσοι ἄνευ τῆς τῆς βοηθείας αὐτοῦ ἐξηκολούθησαν τὸν ἀγῶνα, πῶς καὶ αὐτὸς ὁ ἀποχωρήσας ἔπειτα ἔχασε τὸν ἰσάδελφόν του φίλον Πάτροκλον καὶ ἐλυπήθη κατὰ κράτος κλπ. Πάντα τὰ φοβερά αὐτὰ δυστυχήματα προήλθον, λέγει, ἔνεκα τῆς διχονοίας, ἔνεκα τῆς ἐλλείψεως μιᾶς μόνης θελήσεως, ἡ ὁποία πανταχοῦ καὶ πάντοτε νὰ εἶναι κυρία. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὅταν εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ εἰς τὸν πολλῶν, ὁ Θεοεὶτης, ἀναλαμβάνῃ νὰ ἐλέγξῃ τὸν ἀριστοκράτην, τὸν Ἀγαμέμνονα, καὶ νὰ παρκαλῇ τὸ κύρος καὶ ἀξίωμα αὐτοῦ, ὁ Ὀδυσσεύς, δηλ. ἡ φρόνησις, δέσει αὐτὸν καὶ καθιστᾷ γελοῖον, ἔπειτα κηρύττει μεγαλοφώνως τὰ σωτήρια ταῦτα αὐτῷ μὲν πᾶσι πᾶντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί, οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίᾳ· εἰς κοίρανος ἔστω, εἰς βασιλεὺς, ὃ ἔδωκε Κρόνον πάς ἀγκυλομήτης (= δὲν εἶναι τρόπος νὰ γίνωμεν ἐδῶ ὅλοι οἱ Ἀχαιοὶ βασιλεῖς. Δὲν εἶναι καλὸν πρᾶγμα ἡ πολυαρχία· εἰς μόνος ὅς εἶναι ἄχων, εἰς μόνος ὅς εἶναι βασιλεὺς, ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον ὁ θεὸς ἔδωκεν αὐτὸ τὸ ἀξίωμα).

Οὕτως ὁ Ὁμήρος κηρύσσεται ὑπὲρ τῆς τελείας καὶ πλήρους ὑπακοῆς τοῦ πολίτου εἰς τὸν νόμον, (τὸν ὁποῖον ἐδῶ ἐκπροσωπεῖ ὁ βασιλεὺς), ὑπὲρ τοῦ τελείου περιορισμοῦ τῶν ἐλευθεριῶν πολιτῶν ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ νόμου, ἄνευ τινὸς ἐξαίρεσεως δηλ. καὶ ἀν ἀκόμη ὁ ἐφαρμόζων τὸν νόμον ἄρχων ἤθελε σφάλλεσθαι.

ΕΚ ΤΩΝ «ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΜΑΣ»

Ὁ μέθυσος,

Τὸ λογικόν καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς θελήσεως εἶναι τὰ δύο σπουδαιότερα ὄντα τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἀνθρώπον. Αὐτὰ ὅμως λέγουσιν ἀπὸ τὴν μεθυσμένην παρρησιαστικῶς τὸν. Ἡ πρώτη ἐνδύπωση, ἀλλὰ καὶ ἡ πλέον βεβήκη, ποῦ τὰ σχηματίζονται εἶναι, ὅτι ὁ μέθυσος ἔχει χυμῶν τὸ λογικόν του, ὅτι δὲν εἶναι πλέον ἐλεύθερος, ἀλλὰ δοῦλος καὶ δοῦλος ἐξευτελισμένος τοῦ ποτοῦ. Πρωτίτερα αὐτὸς ἡμποροῦσε νὰ ἦτο φρόνιμος· πρωτίτερα ἡμποροῦσε νὰ πῇ καὶ κανένα δύο καλοὺς καὶ σοφούς λόγους, μὲν σωστὴν γνώμην καὶ μὴν ἰδέαν τῆς προκοπῆς· τώρα πᾶντα δὲν αὐτὰ, ἀλλὰ ὁ δυστυχὴς καὶ ἀλλὰς πολὺ ἀπότομα. Εἶνε ἀγνώριστος· ἔχει μὲν ἀνθρωπίνην μορφήν, ἀλλὰ κατὰ τοῦτο μόνον διαφέρει ἀπὸ τὰ ἄλογα. Τί ἐπαθε λοιπὸν; τί ἐγινε; Νὰ, τώρα χωρὶς λόγον καὶ χωρὶς καμμίαν αἰτίαν γελά· ἄλλοτε πάλιν κλαίει καὶ χύνει φλογερὰ δάκρυα· παρκαλεῖ, ὑδαίνει, θυμῶναι χωρὶς νὰ ἔχῃ καμμίαν ἀφορμὴν γι' αὐτὰ τοῦ τὰ καμώματα καὶ ἀποδεικνύει μ' ὅλα τοῦ αὐτὰ πῶς καὶ ἄλλο ἢ φρόνιμος καὶ λογικὸς ἀνθρώπος ἀξίζει νὰ θεωρῆται. Χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν βιάσῃ, χωρὶς καμμίαν ἀνάγκην πῆγε ὁ μέθυσος μόνος του καὶ ἐδάκε τὸν λαμὸν κάτω ἀπὸ τὸν ζυγὸν ἑνὸς φοβεροῦ τυράννου, τοῦ ποτοῦ. Αὐτὸ τώρα τὸν κατὰ κυριεύει καὶ τὸν ἔχει δεσμευμένον καὶ υποχείριον· μὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ

καὶ τὴν ἐνθύμειον καὶ τὴν ἐπιτυχίαν σηκώνεται ἀπὸ τὸ κρεβ-
βάτι ὁ μέθυτος καὶ μετ' αὐτὸ πάλιν πέφτει καὶ κοιμάται. Πο-
τόν, ποτόν, ποτόν. Ὁ νοῦς του καὶ ὁ λογισμὸς του ἐκεῖ εἴ-
ναι· εἰς αὐτὸ καὶ μόνον θρρεῖ πῶς θὰ εὕρῃ τὴν χαρὰν του.
Τὶ σημαίνει δι' αὐτὸν οἰκογενειακὴ εὐτυχία; ἢ τί θὰ ποῦν
σύζυγος καὶ μικρὰ τέκνα; τὸ ζήτημα εἶναι νὰ τελειώσῃ μὴ
ῶρα προτιήτερα ἢ ἐργασία τῆς ἀνάγκης, γὰρ νὰ ἀφιερωθῇ
πάλιν ὁ μέθυτος εἰς τὴν προσφιλεῖ του μέθην. Ἀλλ' αὐτὴ
ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸ ποτόν του δὲν ἀργεῖ νὰ τοῦ βγῇ πολὺ
βλαβερή. Οὔτε πέντε μῆνες ἀκόμη δὲν πέρασαν ἀφ' οὗ καὶ
αὐτὸς ἔγινεν ἀρχηγὸς οἰκογενείας. Ἡ δυστυχισμένη σύζυγος
του μετ' αὐτοῦ ἐλπίδας ἐφ' ἑαυτῇ τὸ μέλλον της. Ὁ κόσμος
ἀπὸ τὴν νεότητά του, ἀπὸ τὴν ζωηρότητά του καὶ ἀπὸ τὴν
κλίσειν του πρὸς τὸν ἐργασίαν πολλὰ ἐπερίμενεν. Ἀλλὰ αὐτὸς
δὲν εἶνε παις ὁ πρῶτος. Περιφρονεῖ τὰ ὅσα σκέπτονται οἱ
ἄλλοι δι' αὐτὸν, περιφρονεῖ τὸ μέλλον του καὶ προσκολ-
λάται εἰς τὸ κατηραμένον ποτόν. Τὸ χρῶμά του ἐχάθηκε
καὶ αὐτὸς ἔγινεν κατὰ χλωμός· ἡ ὄρεξις ἔπαυσε, συχνὰς κεφα-
λαλγίας καὶ ἐμετοῦς ἔχει καὶ τὰ ἄλλα γερά του μέλη
ἀδυνατήσαν καὶ τρέμουν. Λίγος χρόνος χρειάστηκε γὰρ νὰ
γηράσῃ ὁ νέος μας. Δυστυχῆς δὲ αὐτὸς μεταδίδει τὴν δυστυ-
χίαν του καὶ εἰς ἄλλα ἀθῶα πλάσματα. Νεὶ εἶναι ἀληθὲς
αὐτὸ, διότι ἀποδεδειγμένον ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην εἶνε ὅτι τὰ
παιδιά τῶν μεθύσων εἶναι ἀσθενικῆς καὶ ἀδυνάτου κράσεως.
Ἡ παραμικρὰ ἀσθένεια φθάνει γὰρ νὰ στειλῇ τὰ τέκνα ἐνὸς
μεθύσου εἰς τὸν Ἅδην. Ἡ κοινωνία πλέον ἔχει δίκαιον νὰ
μὴ τιμᾷ τὸν μεθύσον· ἔχει καθεὶ λόγον δικαιολογητικὸν γὰρ
νὰ περιφρονῇ αὐτὸν καὶ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ μέσας της. Ἀ-
λήθεια εἶναι ἄξιον νὰ πάθῃ πολὺ χειρότερα ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος
καλλίτερα ξέρει τὸν ὁρόμον τοῦ καπηλείου ἢ τοῦ σπητιοῦ
του! Ἀχ! τοῦ καπηλείου! αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου μέρους, τοῦ
ὁποῦ ὅλος ὁ μέσας καὶ ἔξω ἀέρας ἀντικαλεῖ ἀπὸ τοὺς στε-
ναγμούς πολλῶν χερῶν καὶ ὀφθαλμῶν. Ἀλλ' ἔως ἐδῶ ἄς
σταματήσωμεν. Ἡ σύντομος αὐτὴ περιγραφή τοῦ μεθύσου,
ὅσον μικρὰ καὶ ἂν εἶναι, εἶναι ἱκανὴ νὰ καταδείξῃ τὰ κακά
τῆς μέθης. Ὀλίγη σκέψις ἐπάνω εἰς ὅλα, ὅπου εἶδαμεν ἀνω-
τέρω, πολλὰ θὰ διδάξῃ.

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γράμμη καθ' ἑβδομάδα

Πολλοὶ δὲν πιστεύουσιν εἰς τὰ διδάγματα τῆς Ἱστορίας·
ἐγὼ πιστεύω εἰς αὐτά, διότι διαγαγὼν τὸν βίον ἅπαντα
εἰς τὸ νὰ τὰ μελετῶ, εἶδον πολλάκις τὴν κύρωσιν τῶν δι-
δαγμάτων τούτων ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς αἰῶνι. Λέγω λοιπὸν
ὅτι ἡ τύχη τῆς Ἀνατολῆς κεῖται ἐν ταῖς χερσὶ τῶν λαῶν
αὐτῆς οὐδὲν ἥττον ἢ τῶν παρισχύρων ἡγετῶν τῆς Εὐρώ-
πης. Ἐνώπιον δὲ τῆς διαίτησιν, ἥν ἐπὶ τέλους θέλει προ-
καλέσει ἡ προσήκουσα τοῦ κληρονομήματος διανομή, οὐδεὶς
τῶν λαῶν ἐκείνων ἔχει νὰ προτείνῃ πλεονέκτημα καὶ πειστι-
κώτερα τῶν ἡμετέρων δίκαια· ἀρκεῖ νὰ μὴ λησμονήσωμεν
ὅτι τὸ πειστικώτερον τῶν ἐθνικῶν δικαίων ἐπιχειρήματα εἶναι
ἡ δύναμις, τὴν δὲ δύναμιν δημιουργεῖ, ἡ πρόνοια, ἡ ἐθελο-
θυσία, ἡ πενιχρότης.

Κ. Παπαρηγόπουλος

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Δωρεαὶ ὑπὲρ τῶν Πατρίων

Τῇ φιλόφρονι μερίμνῃ τοῦ ἐν Ραγγοῦν τῆς Βιρμανίας κ. Π. Στα-
θακοπούλου προσήνεγκον ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως τῶν Πατρίων οἱ
κ.κ. Ἰω. Ἀσιανόπουλος φρ. χρ. 12, Γ. Βογιατζῆς φρ. χρ. 15,
Ἄλ. Γεωργούλης φρ. χρ. 12, Κ. Καμιλάτος φρ. χρ. 11, Κ. Λόγγος
φρ. χρ. 12, Ἰω. Παπαδημητρίου φρ. χρ. 12, Σ. Ρεπανῆς φρ. χρ.
12, Μ. Ε. Σεβαστόπουλος φρ. χρ. 12, Α. Σταθακόπουλος φρ. χρ.
12, Π. Σταθακόπουλος φρ. χρ. 12.—

ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως τῶν Πατρίων προσήνεγκον τῇ Ἐταιρείᾳ
οἱ ἐν Ἀθήναις κ. κ. Ζ. Τσιμωνίδης δρ. 15, Θεμ. Χρ. Ρήγας δρ. 5,
Ν. Α. δρ. 1 Χρ. Βούλγαρης δρ. 2, Φίλ. Ἀσπρογέρακας δρ. 1, Π.
Βλαβάκης δρ. 5, Μένανδρον δρ. 20, Ν. Παπακίτρου δρ. 5, Μ. Χα-
νός δρ. 5, Παν. Μπούρας δρ. 5, Κ. Βελισσάριος δρ. 5, Κ** δρ.
10, Π. Ἀλεξίου δρ. 5, Μιχαήλ καὶ Στάμος δρ. 3, Π. Μ. δρ. 2,
Ν. Δασκαλῆς δρ. 5, Κωστ. Πάτρης δρ. 2, Νικ. Γιαννουλάτος
δρ. 2, Ὁθ. Παναγιωτάκης δρ. 5, Στ. θ. Σταθόπουλος δρ. 5, Χ. Σ.
Παπαγιαννόπουλος δρ. 2, Δ. Γαῖτας δρ. 2, Ἰ. Κιντόκωττας δρ. 2,
Γ. Πετρόπουλος δρ. 4, Μ. Βερέττος δρ. 6, Δράκος Παπαδημητρίου
δρ. 5, Κ. Ζωτιάδης δρ. 3, Κ. Λίτσας δρ. 4, Ἀλεξ. Καλλικούδας
δρ. 5, Μιχ. Μιχαλόπουλος δρ. 5, Χρ. Νικολόπουλος δρ. 2, Α.
Καστριάνης δρ. 3, Ι. Τσουάκος δρ. 2, Α. Θεοφίλης δρ. 5, Ε.μ.
Μπριδάκης δρ. 2, Παν. Γελαδάκης δρ. 5, Ἀνατ. Δ. Φέξης δρ. 10,
Κ. Ρηγόπουλος δρ. 2. (Ἔπεται συνέχεια τοῦ καταλόγου).

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Μ. Π. Ἀλεξάνδρου δρ. 5. Ἐλπίζομεν ὅτι διὰ τῆς νέας
διατάξεως θὰ ἐκπληρωθῇ καὶ ἡ ὑμετέρα ἐπιθυμία.—Ἀργ. Ν. Φι-
λιπποῦ οὐλοῖν. Ἄν ἦτο τόσον εὐκολόν θὰ τὸ εἶχομεν ἡδηπραγ-
ματοποιήσει. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι σπεύδομεν βραδέως.—Π. Κρ.
Νησίον Ἐπὶ τῇ μικρᾷ ἀταξίᾳ τῶν ἀποστολῶν ἐκ λόγων οὐχὶ
ἀπροβλέπτων ἀλλὰ δυσοικονομητῶν. Ἐλπίζομεν νὰ εἶναι ἡ τελευταία.
—Μ. Π. Ἀμφισσαν. Ν. Ρ. Βόλων, Γ. Δ. Α. Τόρον α-
βόν. Ἀντ. Μ. Κραβασαράν. Στ. Π. Α. Χανία Μιχ.
Α. Ἀργάνας Βασ. Κ. Ι. Ὁδησόν. Σ. Ἰω (...) ΔΙΑ (...) Ἀνδρ.
Χ. Κάρρον Ν. Τ. Καλκοῦτταν Δ. Ν. Σόδον Ε.Ι.Ζ. Ταϊγάνιον. Σοφ. Π.Κ. Μασσαλίαν. Ἀπεστάλησαν
ταχυδρομικῶς.—Γ. Π. Ἰάσιον. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην οὐχὶ
ἡ σιωπὴ ἀλλ' ὁ λόγος ὁ πειστικὸς εἶναι χρυσός. Ὅτι ἀδυνατεῖτε
ὑμεῖς νὰ πράξητε πείσατε τοὺς δυναμένους. Ἀναγκάσατε καὶ τὰ
κατωτέρω. Γρ. Ν. Πάτρης Ὅπως καὶ ἄλλοτε ὑπεδείχθη διὰ
μυρίων τρόπων δύναται πᾶς τις νὰ συντρέξῃ τοῦ ὑμετέρου ἔργου. α)
δι' ἰδίας ἐκτάκτου εἰσφορᾶς. β) δι' εἰσφορῶν ἐκ συνεννοήσεως φίλων.
γ) διὰ τῆς προκηρυχθείσης ἐτησίως χορηγίας τῶν δρ. 100. δ) διὰ
τακτικῆς εἰσφορᾶς οἷας δὴποτε ε) δι' αἰτήσεως τοῦ ὅπως ἐγγραφῇ
μέλος τακτικὸν ἢ πάρεδρον. ζ) Ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ λόγου ὑποστηρίζων
τὰς ἰδέας ἡμῶν καὶ πείθων τοὺς δυναμένους νὰ συντρέξωσιν ἢ καὶ
νὰ ἐκτελέσωσι μόνοι τὰ ὑφ' ἡμῶν ὑποδεικνόμενα.—Βασ. Ν.Β. ἐν-
νην, Δημ. Γ.Γ. Πύργον Φ. Κ. Βατοῦμ. Ἐστάλησαν τὰ
ὑπάρχοντα.—Μ.Ι.Μ. (...) Τοῦ Β' ἔτους πλήρης σειρά ἐπεστάλη διὰ
τοῦ αὐτοῦ μέσου.—...; Δερβένιον Ἡ ὑπογραφή σας δυσαν-
γάνωστος ὥστε ἀδυνατοῦμεν νὰ πέμψωμεν οὐχὶ πάντα, ἀλλὰ τὰ
ὑπάρχοντα φύλλα. Κωνστ. Π. Ἐνταῦθα. Στρεφόμεθα εἰς τὴν
αὔξουσαν καθ' ἐκάστην ἐκτίμησιν, ἥτις εἶναι τὸ κεφάλαιον τὸ ἀποφέ-
ρον ὡς εἰσόδημα τὰς ὑπὲρ τῶν Πατρίων εἰσφορᾶς.

Κ.Π.Β. Πάτρης. Ὁρθὸς ὁ συλλογισμὸς ὑμῶν περὶ ἐπιβολῆς
καὶ ἐλαχίστης συνδρομῆς εἰς τὰ Πατρία. Ἀλλὰ πῶς θέλετε νὰ
εἰσπραχθῇ αὕτη παρὰ τοῦ στρατοῦ λ.χ. πρὸς ὃν ἀποστέλλονται
πολλὰ ἑκατοντάδες φύλλον ἢ παρὰ τῶν ἐν ταῖς διαφόροις φυλακαῖς
ἢ παρὰ τῶν ἐν τῇ δούλῃ πρὸς οὐς κτλ. ἢ παρὰ τῶν ἐν διασπορᾷ
ὡς ἐν ἀρχῇ μάλιστα διὰ πολλῶν κόπων ἐζητοῦμεν νὰ εὕρωμεν τὰς
διαμονὰς; Ὅλα ὅσα λέγετε τὰ ἐσυλλογίσθημεν καὶ ἐζητήσαμεν καὶ
ἡμεῖς εὕρωμεν ὅπως ὡς μόνον πρὸς τὸ παρὸν διέσδοχον τὴν εὐγενῆ
συναλλαγὴν περὶ τῆς ὁμιλήσεως ὁ Νεόφ. Βάμβας ἐν τῷ προηγουμένῳ
φύλλῳ· Νὰ δίδωμεν δηλαδὴ ὅτι δυνάμεθα ἕκαστος, καὶ ἡμεῖς καὶ σεις,
διὰ τὰ λαμβάνωμεν τὴν ζωηροτάτην, τὴν πλέον ἐξτεταμένην ἡδονήν, νὰ
ἐλευθερωμέθα ἀπὸ τοῦ βαρύτερου ἄλγους, νὰ βλέπωμεν ἄλλους πάσχον-
τας ἀπὸ ἑλλειψιν ἡθικῆς διδασκαλίας.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἡ διευθύνουσα τὴν ὀργάνωσιν τῆς Σχολικῆς Ἐκθέ-
σεως ἐπιδιώκει τὸν καταρτισμὸν ὅσον τὸ δυνατόν πληρεστεράς εἰκό-
νως τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐκπαιδεύσεως ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῶν πρώτων
Σχολείων ἐπὶ Καποδιστρίου καὶ κατόπιν ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ὁ-
θανος. Οὕτω θὰ καταστῇ πλέον καταφανὴς ἡ κατὰ τὸ διάστημα τῶν
ἐβδομηκοντα πέντε ἐτῶν ἐπιτελεσθεῖσα σχολικὴ πρόοδος.

Ἀλλὰ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ ἔχει ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς
πάντων. Ὅθεν παρακαλεῖ τοὺς κατέχοντας παλαιὰ σχολικὰ ἀντικεί-
μενα παντὸς εἶδους: ἐπιπλα, σκεύη καὶ ὅργανα διδασκαλίας καὶ
τιμωρίας· βιβλία διδασκτικά, εἰκόνας καὶ ἄλλα ἐντυπα, σχετικὰ πρὸς
τὸν σχολικὸν βίον, νὰ δηλώσωσι τοῦτο εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς (42 ὁδὸς
Ἀκαδημίας) καὶ συνεννοηθῶσι περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν εἶναι δυνα-
τὸν νὰ ἐκτεθῶσι εἰς τὴν Σχολικὴν Ἐκθεσιν τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου.